

Prasība, kas celta 2009. gada 8. maijā — Eiropas Kopienu Komisija/Itālijas Republika

(lieta C-164/09)

(2009/C 180/48)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — C. Zadra un D. Recchia)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka sakarā ar to, ka Veneto reģions ir pieņēmis un piemēro tiesisko regulējumu, ar kuru atļauts atkāpties no savvaļas putnu aizsardzības sistēmas, tādējādi neievērojot Direktīvas 79/409/EEK⁽¹⁾ 9. panta nosacījumus, Itālijas Republika nav izpildījusi Direktīvas 79/409 9. pantā paredzētos pienākumus;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija norāda, ka Veneto reģiona pieņemtais tiesiskais regulējums nav saderīgs ar Direktīvas 79/409 9. panta prasībām.

2005. gada Likums Nr. 13, kurš bija spēkā brīdī, kad beidzās argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, neievēro Direktīvas 9. panta prasības, tā kā:

— tajā vispārīgi un abstrakti, nenosakot nekādu ierobežojumu laikā, ir paredzētas sugas un skaits, uz ko attiecas atkāpe;

— atkāpes attiecībā uz individuālām putnu sugām ir paredzētas atsevišķi ar vispārīgu atsauci uz visiem 9. panta a) un c) punktā minētajiem apstākļiem, nenorādot atbilstošu pamatojumu ar konkrētiem iemesliem;

— tajā nav paredzēta prasība pārbaudīt, ka nepastāv cits apmierinošs risinājums, kā arī tas, ka individuālām atkāpēm ir jānorāda riska apstākļi, vietas apstākļi un subjekti, kuriem ir tiesības piemērot atkāpes;

— tajā ir atļauts noteikt nelielu daudzumu, nenorādot atbilstošu zinātnisku pamatojumu.

Komisija atzīmē, ka pēc argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa izbeigšanās veiktie pasākumi ne tikai nenovērs jau konstatētos trūkumus, bet faktiski atkārtos tos pēc būtības. Runa ir īpaši par Reģionālās padomes priekšsēdētāja 2006. gada 20. jūnija dekrētu Nr. 140, Reģionālās padomes priekšsēdētāja 2006. gada 18. oktobra dekrētu Nr. 230, 2007. gada 16.

augusta reģionālo likumu Nr. 24, Reģionālās padomes priekšsēdētāja 2007. gada 4. septembra dekrētu Nr. 167, kā arī 2008. gada 14. augusta reģionālo likumu Nr. 13.

⁽¹⁾ Padomes 1979. gada 2. aprīļa Direktīva 79/409/EEK par savvaļas putnu aizsardzību (OV L 103, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Administratīven sad Sofia — grad (Bulgārija) 2009. gada 14. maija rikojumu — Georgi Ivanov Elchinov/Natsionalna Zdravnoosiguritelna kasa

(lieta C-173/09)

(2009/C 180/49)

Tiesvedības valoda — bulgāru

Iesniedzējtiesa

Administrativen sad Sofia — grad (Sofijas Administratīvā tiesa)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Georgi Ivanov Elchinov

Atbildētājs: Natsionalna Zdravnoosiguritelna kasa (Valsts slimokases direktors)

Pedaloties: Ministerstvo na Zdraveopazvaneto (Veselības ministrija)

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71⁽¹⁾ 22. panta 2. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka, ja konkrēta ārstēšana, kurai tiek pieprasīta E 112 veidlapas izdošana, nevar tikt saņemta Bulgārijas ārstniecības iestādē, ir jāpieņem, ka šī ārstēšana tiek finansēta no Valsts slimokases (NZOK) vai Veselības ministrijas budžeta, un pretēji, ja šī ārstēšana tiek finansēta no NZOK vai Veselības ministrijas budžeta, ir jāpieņem, ka tā var tikt sniegta Bulgārijas ārstniecības iestādē?
2. Vai frāze “[attiecīgajai personai] attiecīgo ārstēšanu nevar nodrošināt tajā dalībvalstī, kurā tā dzīvo” Regulas (EEK) Nr. 1408/71 22. panta 2. punkta otrajā daļā ir jāinterpretē tādējādi, ka tā attiecas uz gadījumiem, kad ārstēšanas, kas tiek sniegta tās dalībvalsts teritorijā, kurā apdrošinātā persona dzīvo, veids ir daudz neefektīvāks un radikālāks nekā ārstēšana, kas tiek sniegta citā dalībvalstī, jeb tā ietver tikai gadījumus, kad attiecīgā persona nevar tikt savlaicīgi ārstēta?

3. Vai, ievērojot procesuālās autonomijas principu, valsts tiesai ir jāņem vērā saistošās norādes, kuras tai dod augstāka tiesas instance, atceļot tās spriedumu un lietu nosūtot atpakaļ atkārtotai izskatīšanai, ja ir pamats uzskatīt, ka šīs norādes ir pretrunā Kopienas tiesībām?

4. Ja attiecīga ārstēšana tās dalībvalsts teritorijā, kurā veselības apdrošināšanas sistēmā apdrošinātā persona dzīvo, nevar tikt sniegta, tad, vai tam nolūkam, lai šī dalībvalsts izsniegtu atļauju ārstēties citā dalībvalstī saskaņā ar Regulas (EEK) Nr. 1408/71 22. panta 1. punkta c) apakšpunktu, pietiek ar to, ka attiecīgās ārstēšanas veids ir iekļauts pakalpojumos, kuri ir paredzēti pirmās dalībvalsts tiesiskajā regulējumā, kaut arī tajā konkrēta ārstēšanas metode nav skaidri minēta?

5. Vai tāds valsts tiesību noteikums kā Likuma par veselības apdrošināšanu 36. panta 1. punkts, saskaņā ar kuru obligāti apdrošināmām personām ir tiesības uz daļēju vai pilnīgu ārzemēs sniegtās medicīniskās palīdzības izdevumu vērtības atlīdzināšanu tikai tad, ja tās ir saņēmušas tam iepriekšēju atļauju, ir pretējs EKL 49. pantam un Regulas (EEK) Nr. 1408/71 22. pantam?

6. Vai valsts tiesai ir jāuzliek par pienākumu valsts kompetentajai iestādei, kurā attiecīgā persona ir apdrošinājusi veselību, izsniegt dokumentu par ārstēšanu ārzemēs (E 112 veidlapu), ja tāda dokumenta izsniegšanas atteikums uzskatāms par nelikumīgu, gadījumā, ja dokumenta izsniegšanas pieprasījums ir iesniegts pirms ārstēšanas veikšanas ārzemēs un ārstēšana tiesas nolēmuma pasludināšanas brīdī ir noslēgusies?

7. Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša un tiesa atļaujas ārstēties ārzemēs atteikumu uzskata par nelikumīgu, kā ir jāatlīdzina veselības apdrošināšanas sistēmā apdrošinātā izdevumi par viņa ārstēšanos:

- a) tieši no valsts, kurā viņš ir apdrošināts, vai no valsts, kurā ir notikusi ārstēšana, pēc atļaujas ārstēties ārzemēs iesniegšanas?
- b) kādā apmērā, ja pakalpojumu apjoms, kas ir paredzēts dzīvesvietas dalībvalsts tiesību aktos, atšķiras no pakalpojumu apjoma, kas ir paredzēts tās dalībvalsts tiesību aktos, kurā ārstēšana tiek sniegta; ņemot vērā EKL 49. pantu, kurā paredzēts pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu aizliegums?

(¹) Padomes 1971. gada 14. jūnija Regula (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā (OV L 149, 2. lpp.) redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV L 28, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2009. gada 15. maijā — Luksemburgas Lielhercogiste/Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome

(lieta C-176/09)

(2009/C 180/50)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Luksemburgas Lielhercogiste (pārstāvji — C. Schiltz, pārstāvis, P. Kinsch, *avocat*)

Atbildētāji: Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome

Prasītājas prasījumi:

— pamatā — atcelt frāzi “kā arī uz lidostu ar lielāko pasažieru skaitu katrā dalībvalstī” Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 11. marta Direktīvas 2009/12/EK par lidostas maksām (¹) 1. panta 2. punktā;

— pakārtoti — atcelt visu direktīvu;

— piespriest Eiropas Parlamentam un Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam Luksemburgas Lielhercogiste atsauca uz diviem pamatiem.

Ar pirmo pamatu prasītāja apgalvo, ka ar to, ka tāda lidosta kā *Luxembourg-Findel* sakarā ar Direktīvas 2009/12/EK piemērošanas jomas attiecināšanu uz lidostām “ar lielāko pasažieru skaitu katrā dalībvalstī” ir pakļauta administratīviem un finansiāliem pienākumiem, kas nav uzlikti citām lidostām, kuras atrodas salīdzināmā situācijā, lai gan šāda atšķirīga attieksme nav objektīvi pamatota, ticis pārkāpts nediskriminācijas princips. Konkrētāk, prasītāja šajā sakarā atsauca uz *Hahn* un *Charleroi* lidostām, kuras apkalpo to pašu zonu kā *Findel* un katra apkalpo vairāk pasažieru nekā šī pēdējā minētā, bet kurām nav uzlikti tādi paši pienākumi. Robežu pastāvēšana starp šīm trim lidostām nekādā veidā nevar pamatot atšķirīgu attieksmi pret tām.

Ar otro pamatu prasītāja turklāt apgalvo, ka ar attiecīgo tiesību normu nav ievēroti subsidiaritātes un samērīguma principi.